

[Hans Conrad Koefoed.]

tilbage. Der er også en hel del mennesker ude i landkommunerne, som har et lille sideerhverv. Også de folk ønsker netop denne type ejendomme. Jeg tror, at det forhold, at en mængde af disse små landejendomme på 3—4—5 tdr. land allerede nu besiddes, ejes af den salgs folk, har været årsag til, at ønskerne om tillægsjord ikke har været større end af det ærede medlem nævnt.

Når man argumenterer for tillægsjord, benytter man ofte det argument, at man derved kan drage nytte af bestående bygninger og komme udenom vanskelighederne ved at skaffe bygningsmaterialer og også tildels komme udenom de høje byggeomkostninger. Det er der måske noget rigtigt i, men det er også rigtigt, at denne metode med tilbygning på bestående ejendomme aldrig eller i hvert fald meget sjældent kan give noget helt tilfredsstillende resultat. Den kan slet ikke give et resultat bygningsmæssigt set, som kan sammenlignes med de bygninger, vi ser blive opført på nyoprettede landbrugsejendomme. Når jeg for mit vedkommende trækker spørgsmålet op: tillægsjord kontra nyoprettede landbrugsejendomme, så er for mig det ene afgørende imidlertid det forhold, at man ved tillægsjordmetoden ikke skaber eet eneste nyt hjem ude i det åbne land; der bliver ikke eet hjem mere, end der var i forvejen. Det, der er afgørende for mig — og jeg føler mig helt sikker på, at det ærede medlem er enig med mig i, at det må være det afgørende —, er at skabe nye hjem ude i det åbne land for derigennem at kunne optage i hvert fald en del af fødselsoverskuddet derude og for derigennem at kunne lægge en bremse på den udvikling, som nu i årevis har fundet sted, og som, hvis den fortsættes, uden at der bremses op, efterhånden vil medføre, at det danske samfund går over til at blive et samfund på stenbroen.

Niels Kr. Nielsen: Den højtærede landbrugsminister kom i forbindelse med mit indlæg ind på den betragtning, at en grundskyld i modsætning til de nuværende skatter ville ramme husmændene mest, til trods for at det er de danske husmænd, der oprindeligt først af alle stænder her i Danmark satte grundskylden på deres socialpolitiske program. De vidste, at hvis man fjernede de grundbyrder, man havde dengang, ja, så ville jord og ejendomme, efterhånden som de gik fra sælger til køber, fra slægt til slægt, blive omsat til pantegæld, og samtidig måtte stat og kommune som vederlag for den panteret, de havde i Danmarks jord,

gøre større og større indgreb i befolkningens arbejdsudbytte. Det er denne udvikling, vi har været inde i. Jord og ejendomme er omsat til pantegæld, større og større gældsbyrder, samtidig med at stat og kommune år for år har forøget skatterne, og det er besynderligt nok, at det nuværende ministerium, hvoraf den højtærede landbrugsminister er medlem, netop har rekord, hvad angår udskrivning af store skatter. Der er ingen regering, der kan måle sig med den.

Når byggeomkostningerne — det gælder både i by og på land, og det gælder for landbrugets vedkommende, som jeg allerede har omtalt — i det sidste år er steget stærkere end i noget tidligere år, er årsagen ikke alene de mange skatter, vi fik sidste år, og som gik ind i pristalsberegningen, uden at lønarbejdernes kår blev forbedret — det skal ikke være nogen kritik af selve pristalsreguleringen, for den er efter min opfattelse som princip rigtig —, men også den fejlslagne politik, der driver pristallet kunstigt op, uden at det er nogen, der får fordel deraf, fordi pengenes værdi faktisk er ringere. Det er det, der gør, at byggeomkostningerne er steget således, at der ikke alene bliver tale om et jordspørgsmål, men de stigende byggeomkostninger fører os ind i en sådan udvikling, at det kun bliver de velhavendes børn, der har mulighed for at få selvstændige hjem. Det, at mand, kone og børn i fællesskab kan gøre en indsats for deres fremtid, er imidlertid ikke alene et økonomisk spørgsmål, men det er et stort kulturelt spørgsmål, som i høj grad angår vort folks fremtid. Og når man taler så meget om, hvad der kan gøres som modvægt imod kommunistiske og andre totalitære statsideer, vil jeg heroverfor gøre gældende, at hvis vi gennemførte reformer, der skabte bedre muligheder ikke alene for velhavere, men også for småkårsfolk, ville vi derigennem kunne udrette et arbejde imod alt, hvad der hedder nazisme og kommunisme, af større værdi end kanoner og bajonetter.

Fuglsang: Jeg har blot et par få ord til den højtærede landbrugsminister, som så kategorisk erklærede, at han ikke kunne lide andelsbrug, fordi det var noget russisk. Jeg må tilstå, dette kommer en del bag på mig, for jeg har i en årrække lært, at andelsbevægelsen er noget specielt dansk; men det kan være, det er min skolegang, der har været noget forkert ved.

Den højtærede landbrugsminister fortsatte med, at det altid har været sådan, at der herhjemme i Danmark har været et